

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ποιητικὸν ἄγωνα καὶ ἡ ἰδὸον ἐπαναγωγὴν κρίσει
τῆς εὐρηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς ὑπὲρ
τῶν ἀρειῶν τῆς μουσικῆς τοῦ ποιητοῦ οὐ
τοῖς ἱππαισὶς ὑπὲρ τοῦ «Κόδρου» ἐθεμελί-
ωσαν καὶ διακρίωσαν τὴν εὐφημον γυνάμη
ὑπὲρ τοῦ νέου ποιητοῦ. Ἀνακηρύσσεται ἐπιστῆ-
μης καὶ δημοσίας, διὰ τὰ ποιητικὰ του ἔργου
ἀμειλλῶνται πρὸς τὰ τοῦ Χρηστοποφύλου καὶ Ταν-
τολίδου χωρὶς ν' ἀπομακρύνωνται καὶ τῆς χά-
ριτος τοῦ Ἀναγνώστη.

Ὁ Β. ζυγνὸς ἀναγορευθεὶς ἐν Γερμανίᾳ διδά-
κτωρ τῆς φιλοσοφίας συνέγραψε πολλὰς δέξι-
μελέτην ὡς ἐναύσιμον διατριβὴν «Περὶ τῶν
παιδιδῶν ὑπὸ ἐποψιν ψυχολογικὴν καὶ
παιδαγωγικὴν». Κατῆλθεν ἐκ Γερμανίας εἰς
Παρίσιον, ὅπου καὶ ἔμεινε χρόνον τινα γνωρι-
σθεὶς μετὰ τῆς ἐπιφανοῦς διευθυντικῆς τῆς
«Nias Ἐπιθεωρήσεως» (Revue Nouvelle)
κ. Ἀδάμ. Ἐν ἱῷ περιοδικῷ αὐτῆς ἐδημοσίευ-
σεν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τὸ πρῶτον του δῆγη-
μα «Τὸ ἀμάργημα τῆς μητρὸς μου» ποιητι-
κώτατον τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ὕμνην. Ἐδημο-
σιεύθησαν ἐπίσης εἰς γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ πε-
ριοδικὰ καὶ τινὰ ἐλκετὰ αὐτοῦ ποιήματα. Με-
τέθη ὕστερον καὶ εἰς Λονδίνον, ὅπου ἔγνωρί-
σθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Βράϊλα Ἀρμῶν τε
γνωστοῦ τοῦτου φιλοσόφου τῆς νεωτέρας Γερ-
μανίας.

Ὁ φιλόλογος Γεώργιος Ζήνων
ἀπέθανεν. Ἡ προσομοίαι τοῦ Ἀνδρῆς ἔλεψεν. Ὁ
Γεώργιος Β. ζυγνὸς μετὰ πάροδον εἰσὼν ἑλθε-
ν ἐλθεῖν εἰς Ἑλλάδα. Φέρων πλούσιον καὶ βαρὺ
ποιητικὸν σάκκον ἐκκοσμεῖτο νῦν καὶ ὑπὸ ἐπι-
στημονικῆς καὶ τελείας μορφώσεως. Εἶχαν ἀσχο-
ληθῇ ἐν Γερμανίᾳ ἐδικῶς εἰς τὰς φιλοσοφικάς
ἐπιστήμας. Ὁ ἰδιόρρυθμος καὶ μεταγχολικὸς
χαρακτήρ εὗρεν ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῇ ἀμυγῇ αὐτοῦ
τὸ πνεῦμα τοῦ φιλοσοφικοῦ ἰσχυρισμοῦ Ν. τοῦ
σὺν τῆς φύσεως καὶ θέσει γινόμενος ἐξήγησε νὰ ὁ-
μοιοῦν ἀμέσως τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας
τῆς φιλοσοφίας. Συνέγραψε σπουδαιωτάτην καὶ
πολλοῦ λόγου ἐξῆλκεν μελέτην «Περὶ τῆς φιλο-
σοφίας παρὰ Πλετόν». Συνεπεῖα ταύτης ἀνη-
γερθεῖς ὑπερηγῆτης ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ σχολῇ
Μάτην ἐν τοῦτοις ἀνομέναις νὰ δομασθῇ κα-
θηγητής· εἶπε γινώσκοντες τὸ ἐν Ἑλλάδι γινόμενον
ὑπὸ τὰ παρρησιῶν διὰ θέσιν ὑψηλὴν. Ἀναχω-
ρεῖ ἐκ δευτέρου καὶ ἔρχεται εἰς Παρίσιον. Κατὰ
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶδον διὰ τελευταίας φρονι-

τὸ πρῶτον πνευματικὸν μὲν παιδίον τέλειον
ἀ. δ. ρα, εἶον ἐπὶ τοῦ ἡ καρδία μου. Ἐν τοῦτοις
κατὰ τὰς πρώτας μετ' αὐτοῦ ὁμιλίας ἱστονοχο-
ρήθην διὰ ὁλίγον. Ἀντὶ τὰ μοι ὁμιλῇ, ὡς ἄλλοτε
περὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν δαφνῶν αὐτοῦ ἔστρεψε
διακριτικῶς τὸν λόγον περὶ μεταλλευτικῆς ἐπιχει-
ρήσεως, ἐξ ἧς ἠλπιζεν ἱκανὰ κέρδη· ἐξήτει νὰ
ὑρῇ κεφάλαια δι' ἐκμετάλλευσιν μεταλλείου.
Εἶπε καταλάβει αὐτὸν ἡ ἰδέα καὶ ἡ μαγία τοῦ
πλούτου. Μολοντοὶ καὶ ἐμὲ ἡ τέχνη ἔρριπεν εἰς
βίον πρακτικόν, ἀλλ' ὁμολογῶ δι' ἡμῖνα κατε-
λήφθη ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦτου. Προσεπάθησα
νὰ πείσω καὶ αὐτὸν ν' ἀπαλλαγῇ τοιοῦτου ἰδεώ-
δους, ὅπερ ἐθεώρουν σχεδὸν ἀπραγματοποίη-
τον ἔνεκα τῶν πολλῶν κινδύνων καὶ δυσκολιῶν
τῶν μεταλλουργικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀντὶ προε-
μάντισον βεβαίως τὸ σκληρὸν τέλος, ὅπερ ἐπε-
φυλάττετο αὐτῷ δυστυχῶς, ἀλλ' ἐφρόνουν κα-
θῆκόν μου τὰ τὸν ἀποτρέψω λόγιον καὶ ποιητικόν
μάλιστα ὅσα ἐκ τοιοῦτων ἐπιχειρήσεων. Καὶ ἔ-
φυγεν ἐκ Παρίσιον μὴ εὐχῶν κεφάλαια καὶ
«χερδὸν ἀπειπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Μετέθη
ὁ εἰς Λονδίνον, ὅπου καὶ ἐξέδωκε ἱῷ 1884
συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀτθίδες
Λυραί».

Τὸ ἔργον τοῦτο ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ διαλάμ-
πονται ἐκ πολλοῖς τῶν ποιημάτων ἀληθεί; ποιη-
τικῆς ἀρετῆς. Ποιῖται καλλιπεπὴ χεῖρ τῆς τε
κατασκευαστικῆς καὶ τῆς δημουτικῆς.
Ἐν γράφει ὑψίστως τὴν καθαρεύουσαν ὡς ὁ
Πατριάρχης οὐδὲ τὴν δημουτικὴν ὡς ὁ Χρηστό-
πουλος. Εἶπε ἐν τοῦτοις ἑσμάτα τινα ἀληθεῖς
μυθολογίας. Ἡ πρὸς τὴν φύσιν λατρεία, ἡ πρὸς
ἡλίου, εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις καὶ τοὺς θρύ-
λους ἔχουσι πολὺ τὸ πρωτότυπον καὶ ὥρατον.
Ἡ ἁρμονικὴ πλαστικότης, ἡ εὐφυὴς ἐφεύρεσις
καὶ ἐξελίξις τοῦ μύθου καὶ τοῦ θρύλου εἰσὶν ἀ-
μίμητα. Εἰςέφύρει νὰ χορδίσῃ τὸ λαϊκὸν αἶσθη-
μα μετὰ τοῦ ἀρμονικωτάτους καὶ γλυκυτάτους
ᾠδόν. Ὁ ποιητὴς ἐν ἱῷ ποιῆσαι αὐτοῦ «Οἱ
Καιροὶ» παρομοιάζει τὴν Γῆν πρὸς νεαρὰν γυ-
ναῖκα, ἣν ζητοῦσιν ἐπαλλήλως τέσσαρες μνηστή-
ρες, οἱ τέσσαρες ὄφρα τοῦ ἔτους. Εἶπε ποίημα
ἐκφρατικώτατον καὶ τὰ μάλιστα χαρακτηριστι-
κόν. Περιγράφει θαυμαστικῶς καὶ χαριέστατα τὰ
τέσσαρας ἐποχάς, αἱ κατ'ἑξῆς διερχόμεθα.

Πόσας ἄλλας τῆς φύσεως μεταβολὰς καὶ ἐκ
φάνους δὲν σιγουραγεῖ μετὰ χάριτος ἀπαραμύ-
λων; Πόσας ἀνθρωπίνους περιπετείας, πόσας χα-
ράς καὶ λύπας δὲν ζωγραφίζω μετ' ἀμάραντον
σμίλην; Μοι εἶπε ἀδύνατον ὡς ἐν τῇς ἡλικίαις
χρόνου ν' ἀναλύσω καὶ περιγραμῶμαι ἐν ἑκαστῷ
ἐκ τῶν τοῦ εἶδους τοῦτου ποιημάτων. Ἡ ζωὴ,
ἡ ἐμπέχουσις, ἡ δ' ἐν εἰς ζῶν καὶ περὶ εἰς
ἐκείνη. Ἀνάγκη οὖν σίχους ὁλίγους τῆς «Διμο-
χτοῦρας», ἡ κατωικίδιον ἐκείνης τραγῳδίας, ἡς
ἡ θλιβερά λατρία ποσόνος δὲν μᾶς ἐσπαγγένευσεν
καὶ κατέθληκε;

Πῶς τὸ λένε τὸ πονέει,
 ποῦ στὰ δένδρα πεταχέ,
 κελαδεῖ κάθε λιγάνι
 «Δεκοχιτῶ, δεκοχιτῶ»
 —Δεκοχιτῶρα τὸ λαλοῦνε,
 ἴσια, ἴσια δι' αὐτό,
 γιατί ψάλλει γὰ τ' ἀκούνε
 «Δεκοχιτῶ, δεκοχιτῶ»
 Κι' ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλλει
 τὸ αὐτὶ του ξ' ἄνητῶ,
 θὰ γὰ μάθῃ γιατί ψάλλει
 «δεκοχιτῶ, δεκοχιτῶ»
 Ἦσαν ἄλλοι' ἢ καὶ μένη
 κοριτσάκι διαλεχτό,
 —χρόνοι τῶρα περασμένοι,
 δεκοχιτῶ, δεκοχιτῶ.

Ποίαν δὲ χάριν καὶ ἀρμονίαν παρουσιάζει τὸ
 γραφικώτατον ἱεράκιον «Τὸ Κουμπάρου τ' ἄ
 χερα», ἤτοι ὁ Γαλαβίας ἐν Κεφέντῳ βλέπομενος,
 ἐν εἶδει δὲ παραμυθίου ἐπὶ παιδιῶν μνημο-
 νεύομενος. Τί δὲ γὰρ εἶναι καὶ γράφῃ διὰ τὸ
 Παναθεναίου τοῦ ἀγίου Κωνσταντοῦ, Εἰς τὸν
 πλοῖον ποιητικὴ καὶ εὐσεβεῖς παραδόσεις
 δημοικῆς σωζομένης ἐν τῷ στόμα τοῦ λαοῦ
 τῆς Θράκης. Μίμησις ἐν ἑξέσει τῆς δημοικῆς
 τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ φαντασίαι, ἥτις μετέθεσεν
 εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς συνήθεις σκηναὶς τοῦ ἀν-
 θρωπίνου βίου. Ὁ ποιητὴς εὐρισκόμενος ἐν
 Ἑλλάδι παρεντίζει καὶ τινὰς παρεκβάσεις χα-
 ρακτηριστοῦσας τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ἐστιχοργήθη τὸ
 ποίημα. Τὸ ποίημα τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ
 ὁμνίας σχεδὸν ὑφῆς, εἶνε προανάρχουσα Συλλο-
 γῆς πληρεστείας ἐπὶ παραδόσεων, ἐξ ὧν θρύ-
 λων καὶ παροιμιῶν τοῦ λαοῦ, ἡ δὲ ἐπὶ ἐπρό-
 φθασε γὰρ συμπληρώσει καὶ ἐκδόσει.

Ἐν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ δέον γὰρ ἐξάρω
 καὶ ἄλλα τινὰ ὑποκειμενικὸν φέροντα χαρακτηρισ-
 τικά. Τὰ αὐτὰ εἶνε Ὁ φθισιῶν ἱεροσπουδαστής,
 Ἡ νοσταλγία. Ἡ ἐπαῖτις τῆς Βιζύης, Ὁ
 ἀποχωρισμός, Τὰ χορατὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἑσπερίων, τὸ ἀποτύπω-
 μα τοῦτο καὶ τὸ προαίσθημα ἀνχοῦς ψυχῆς,
 μολονότι ἐστιχοργήθη ἐπὶ τῇ βίσει ἀνχοῦς ἐπει-
 σοδίου τοῦ χωρίου του.

Μούντζοφλος.